

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

לפני כב' הרשם הבכיר אייל דוד

טל ריטרסקי, עו"ד
בעצמו

התובע

נגד

גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יורם מושקט ואח'

הנתבעת

1

2

3

4

פסק דין

רקע

1 לפני תביעה במסגרתה מבקש התובע לחייב את הנתבעת, לשלם לו סך כולל של 12,000 ₪, בגין

2 משלוח הודעות דוא"ל פרסומיות, בניגוד להוראות סעיף 30 א' לחוק התקשורת (בזק

3 ושידורים) תשמ"ב-1982, המכונה גם "חוק הספאם" להלן: ("החוק").

4

עיקרי טענות התובע

5 2. התובע הוא עו"ד עצמאי ואילו הנתבעת היא המוציאה לאור של עיתון "גלובס". הנתבעת

6 שלחה לתיבות הדוא"ל של התובע 10 הודעות פרסומיות מבלי שניתנה לכך הסכמתו. יתר על

7 כן, ביום 05/03/18 לאחר קבלת הודעה מס' 3, שלח התובע לנתבעת הודעת סירוב וקיבל אישור

8 "נותקת בהצלחה". כמו כן, ביום 06/03/18 לאחר קבלת הודעה מס' 4, שלח התובע לנתבעת

9 הודעת סירוב שנייה וקיבל אישור "נותקת בהצלחה". למרות זאת, שלחה הנתבעת לתובע 7

10 הודעות נוספות.

11 3. הודעת הדוא"ל הראשונה נשלחה אל התובע ביום 13/12/17 אל הכתובת

12 tairy@gmail.com ואילו 9 ההודעות הבאות נשלחו לתובע בין התאריכים: 04/03/18-

13 20/03/18 לכתובת room103@gmail.com.

14 4. הנתבע מעולם לא נרשם לרשימת התפוצה של הנתבעת באמצעות הכתובת

15 tairy@gmail.com וקל וחומר שלא אישר לה משלוח הודעות פרסומיות לכתובת זו.

16 5. ככל שהתובע נרשם לאתר הנתבעת באמצעות הכתובת room103@gmail.com, הרי

17 שהדבר נעשה לפני 13 שנים ויודגש שאין בכך משום הודאת הנתבע כי נתן הסכמתו לנתבעת

18 לשלוח אליו הודעות פרסומיות לכתובת זו. התובע שלח אל הנתבעת מכתב התראה ובו דרישה

19 לחדול ממשלוח דברי פרסומת אליו וכן דרישה לפיצוי כספי. בין התובע לב"כ הנתבעת התנהל

20 מו"מ לפשרה, אולם בסופו של דבר המו"מ לא צלח ולכן הוגשה התביעה דנן.

21 6. בהתאם לסעיף 30א(1) לחוק, בימ"ש רשאי לפסוק לתובע פיצוי מירבי ללא הוכחת נזק בסך

22 של 1,000 ₪ לכל הודעה מפרה. במיוחד לגבי ההודעות שנשלחו אליו לאחר משלוח הודעות

23 הסירוב.

24

25

26

27

28

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

עיקרי טענות הנתבעת

- 1
- 2 .7. הנתבעת היא המוציאה לאור של עיתון גלובס והבעלים של אתר גלובס הכולל מידע כלכלי
- 3 ומסחרי לציבור הגולשים. התובע נרשם לאתר גלובס בשנת 2009 באמצעות הכתובת
- 4 room103@gmail.com. ביום 12/07/12 נרשם התובע לקבלת שירות דוא"ל שיווקיים
- 5 לכתובת הנ"ל room103@gmail.com והוא אף קיבל הודעות דוא"ל באותה תקופה.
- 6 התובע אינו מכחיש כי נרשם לשירות בעבר, אולם טוען כי הדבר היה לפני כ-13 שנים. זאת,
- 7 בניגוד למידע המצוי במערכת המחשוב של הנתבעת לפיו הרישום נעשה בשנת 2012.
- 8 .8. ביום 13/12/17 נשלחה לתובע "הזמנה אישית" לוועידת העסקים של גלובס בירושלים. הודעה
- 9 זו היא ההודעה היחידה שנשלחה לתובע לכתובת tairyt@gmail.com. הודעה זו אינה עונה
- 10 על הגדרת "דבר פרסומת" כהגדרתו בסעיף 30א(1) לחוק, אלא ההיפך מדובר בהטבה כספית
- 11 משמעותית. התובע אינו טוען כי שלח הודעת סירוב ביחס להודעה מכתובת זו.
- 12 .9. התובעת מקפידה לציין בכל הודעת דוא"ל מטעמה כי מדובר ב"פרסומת" או ב"דיוור פרסומי"
- 13 וכן את שמה ואת דרכי יצירת הקשר עמה, כנדרש עפ"י סעיף 30א(1) לחוק. בכל הודעה צוינו
- 14 2 אפשרויות ניתוק: הדרך האחת, משלוח דוא"ל חוזר אוטומטי לשם ניתוק. זוהי הדרך בה
- 15 נקט התובע, אולם בשל תקלה שאינה ברורה נותק התובע רק בחלוף מס' ימים.
- 16 הדרך השנייה, באמצעות פנייה לשירות הלקוחות של גלובס הכולל קישורית למשלוח ההודעה,
- 17 כתובת ומס' טלפון ונועדה לתת מענה שווה ערך, למקרה שהדרך הראשונה לניתוק לא תצלח.
- 18 .10. עקב תקלה טכנית בלתי צפויה, לא בוצע הניתוק בדרך האוטומטית. יחד עם זאת, התובע
- 19 יכול היה ליצור קשר עם מוקד השירות של העיתון, אם חש מוטred כתוצאה מקבלת ההודעות,
- 20 כפי שאכן עשה כששלח את מכתב התראה 6 חודשים לאחר שנותק בפועל מהשירות. הדבר
- 21 מלמד על כך שהיה ידוע לתובע כיצד לפנות אל הנתבעת כשרצה בכך וממילא מכתב ההתראה
- 22 לא נועד לניתוק מהשירות. הנתבעת הפנתה לפסיקה במסגרתה לטענתה, לא פסק בימ"ש
- 23 פיצוי כאשר התובע לא פעל על פי אפשרויות הניתוק שניתנו לו.
- 24 .11. התובע הגיש כתב תשובה לכתב הגנתה של הנתבעת. כדי להימנע מחזרה מיותרת התייחסות
- 25 לטענות שהועלו בו, תינתן בהמשך פסק הדין להלן;

דיון והכרעה

- 26
- 27 .12. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנתבעת שלחה לתובע 10 הודעות דוא"ל, כאשר 7 ההודעות
- 28 האחרונות נשלחו אל התובע לאחר שכבר שלח לנתבעת 2 הודעות סירוב.

המסגרת הנורמטיבית

- 29
- 30 .13. ביום 01/12/08 נכנס לתוקף חוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (תיקון מס' 40),
- 31 התשס"ח-2008 המכונה גם "**חוק הספאס**". תיקון החוק קבע כלל לפיו ברירת המחדל היא
- 32 איסור על מפרסם לשלוח "דבר פרסומת" כהגדרתו בסעיף 30א(א) לחוק, לנמען שלא נתן
- 33 הסכמתו לכך.
- 34
- 35

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

14. סעיף 30א(ב) לחוק קובע:

1
2
3 "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי,
4 הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של
5 הנמען, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת;..."

6
7 הנטל להוכיח כי ניתנה הסכמה מפורשת מראש ובכתב למשלוח דבר פרסומת מוטל על
8 הנתבעת. (רע"א 1621/16 [MEGA ADVANCED MATHEMATICAL SYSTEM LTD](#) נ' עו"ד
9 עמית זילברג (14/06/16)).

החריגים לכלל הנ"ל

10
11 15. גם במקרה בו התובע-הנמען לא נותן את הסכמתו לקבלת דברי פרסומת, הנתבעת רשאית
12 לשלוח לתובע את דברי הפרסומת לאור [החריג המופיע בסעיף 30א.ג.](#) לחוק העוסק באפשרות
13 של מפרסם לשלוח לנמען דברי פרסומת ללא קבלת הסכמת הנמען בכפוף לקיומם של 3 תנאים
14 מצטברים כדלקמן:

15
16 "על אף הוראות סעיף קטן (ב), רשאי מפרסם לשגר דבר פרסומת כאמור
17 באותו סעיף קטן אף אם לא התקבלה הסכמת הנמען, בהתקיים כל אלה:

18
19 (1) הנמען מסר את פרטיו למפרסם במהלך רכישה של מוצר או
20 שירות, או במהלך משא ומתן לרכישה כאמור, והמפרסם הודיע
21 לו כי הפרטים שמסר ישמשו לצורך משלוח דבר פרסומת
22 מטעמו, באחת הדרכים האמורות בסעיף קטן (ב);

23
24 (2) המפרסם נתן לנמען הזדמנות להודיע לו כי הוא מסרב לקבל דברי
25 פרסומת כאמור, דרך כלל או מסוג מסוים, והנמען לא עשה כן;

26
27 (3) דבר הפרסומת מתייחס למוצר או לשירות מסוג דומה למוצר או
28 לשירות האמורים בפסקה (1)."
29

מה נחשב "דבר פרסומת"

30
31 16. [בסעיף 30א.א\(1\)](#) לחוק מופיעה הגדרה: "דבר פרסומת- מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו
32 לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת".

הרקע לחקיקת החוק

33
34 17. הרקע לחקיקתו של ההסדר דנן, מופיע בהרחבה בפסק דינו של בימ"ש העליון ברע"א 1954/14
35 חזני נגד הנגבי (04/08/14). בעקבות ההתפתחויות הטכנולוגיות והשימוש ההולך וגובר
36 ברשתות התקשורת ובמכשירי הטלפון הניידים, נוצרה התופעה של משלוח הודעות ה-
37 "דואר זבל", דהיינו: הפצה המונית של הודעות פרסומת בלתי רצויות באמצעי התקשורת
38 השונים וביניהם הודעות דוא"ל, הודעות טלפוניות מוקלטות, מסרונים (SMS), הודעות
39 פקסימיליה וכדו'. תופעה זו גרמה לשלל בעיות ביניהן: פגיעה בפרטיות, אילוץ הנמען לבזבז

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

1 את זמנו במיון הודעות, הפצת תכנים פוגעניים וכו' (סעיף 2 לפסק דינו של כבי השופט
2 פוגלמן). החוק מתמודד עם הסוגיה של הספאם בדרך של הסדר מסוג opt-in, שלפיו ברירת
3 המחדל היא שהמפרסם אינו רשאי לשגר דברי פרסומת כהגדרתם בחוק, אלא אם התקבלה
4 מראש הסכמתו המפורשת של הנמען, זאת בכפוף לחריגים המנויים בסעיף 30א(ג) לחוק (סעיף
5 16 לפסה"ד).

הסנקציה בגין הפרת החוק נחשבת כעבירה פלילית וגם כעוולה אזרחית

7 18. סעיף 30 א (ו) לחוק קובע כי מפרסם המשגר דבר פרסומת, בניגוד להוראות סעיף 30א(ב)
8 לחוק, עובר עבירה פלילית שעונשה קנס. כמו כן, סעיף 30א(ט) לחוק, קובע שהפרת הוראות
9 סעיף זה היא עוולה אזרחית והוראות פקודת הנייקין [נוסח חדש] יחולו עליה בכפוף להוראות
10 סעיף זה. לעניין זה קבע המחוקק כי במקום שבו שוגר דבר פרסומת ביוזעין בניגוד להוראות
11 החוק, רשאי בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בסך שלא יעלה על 1,000 ₪, זאת בגין
12 כל דבר פרסומת שקיבל הנמען (סעיף-קטן (י)). החוק מפרט שיקולים שונים שיובאו בחשבון
13 בעת קביעת הפיצוי.

האם ההודעה הראשונה שנשלחה אל הנתבע, נחשבת כדבר פרסומת

14 19. לטענת הנתבעת, התשובה לכך שלילית, שכן ההודעה אינה עונה על ההגדרה: **"דבר פרסומת-**
15 **מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים**
16 **בדרך אחרת"**. (סעיף 30 א (1) לחוק) במסגרת ההודעה הראשונה שנשלחה לתובע, ניתנה לו
17 הזמנה הכוללת **"כניסת VIP חינם"** לוועידת העסקים 2018. בוועידה לא בוצעו עסקאות
18 ולא נדרש מהתובע כל תשלום, אלא ניתנה לו האפשרות להגיע ולשמע הרצאות. המדובר
19 בהטבה כספית משמעותית שעלותה 1,000 ₪. הנתבעת תמכה עמדתה בפסק דינה של כבי
20 השופטת אושרית הובר היימן שניתן במסגרת ת"ק 13390-11-16 **דויד מארק נ' כוכבית**
21 **סטארפון ישראל בע"מ**. (להלן: עניין מארק), שם נקבע כי לא כל דיוור שנשלח ע"י
22 חברה מסחרית הוא דבר פרסומת ולטענתה זהו גם המקרה שלפנינו. המדובר בפסק דין שדחה
23 8 תביעות קטנות שהדיון בהן אוחד כאשר אחת התביעות שנדחו הוגשה ע"י התובע כאן.
24 20. לטענת התובע, התשובה לכך חיובית. התובע תומך עמדתו בפסק דינה של כבי הרשמת הבכירה
25 דליה אסטריכר שניתן במסגרת ת"ק (ראשלי"צ) 28871-05-15 **טל ריטרסקי נ' מרכז הבניה**
26 **הישראלי בע"מ**. (להלן: עניין ריטרסקי). פסק הדין שם ניתן בתביעה שהגיש
27 התובע כאן ובימ"ש קיבל את עמדתו לפיה, ההודעות שנשלחו אליו ע"י הנתבעת "מרכז הבניה
28 הישראלי בע"מ, נחשבות דבר פרסומת.
29

30 " עיון בתוכן המסרונים מעלה כי המדובר בהזמנת הלקוח להשתתף ביריד/ תערוכה.
31 די נהיר, כי גם "הזמנות להשתתף באירועים", "הצעות לרעיונות" ו"עדכונים", וודאי
32 כאשר מלווה לכל "הזמנה" "עדכון" / "רעיון" שכזה שירות "חינם", כגון: **"ראו**
33 **הודעה זו כאישור כניסה ללא תשלום"**, **"הכניסה חינם"**, **הירשמו עכשיו למסלול**
34 **הכניסה המהיר בחינם"**, מהוות פרסומת. ברי כי הדבר נעשה על מנת למשוך את
35

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

- 1 קוראי ההודעות ומקבלי ה"חינם" לרכוש את שירותי הנתבעת וזאת לשם קידום
 2 עסקיה ומטרותיה, שהן כמובן מטרות רווחיות. ברי לכל, כי הנתבעת אינה מחלקת
 3 "רעיונות" הזמנות לאירועי חינם" מתוך נדיבות לב גרידא, ומצג המתנה נועד להסוות
 4 את המטרה האמיתית שלה שהיא חשיפת מקבל המתנה לדבר פרסומת. בין אם
 5 באמצעות הלקוח / התובע בין אם באמצעות מי מטעמו. (סעיף 10 לפסה"ד)
 6 (ההדגשות מופיעות במקור, א.ד.)
- 7 21. לטעמי, אין סתירה בין שני פסקי הדין שאוזכרו לעיל, בשניהם מופיעה העמדה העקרונית
 8 לפיה, גם הצעת הטבה חינמית, עשויה להיחשב כדבר פרסומת, ככל שבסופו של דבר מטרתה
 9 להביא לידי התקשרות עסקית בין הנמען לגורם המפרסם.
 10 שני פסקי הדין מסתמכים על פסק הדין שניתן בת"ק (תביעות קטנות ת"א) 20453-03-11
 11 עו"ד לוטן נ' לוג טק תקשורת בע"מ (09/09/11). שם נקבע שלצורך יישום מטרת החוק בחר
 12 המחוקק בהגדרה רחבה של המושג "דבר פרסומת" ולכן כלל גם מסר שמטרתו "לעודד
 13 הוצאת כספים בדרך אחרת".
 14 "במרכיב אחרון זה נמנע המחוקק במתכוון מהצרת גבולותיה של ההגדרה.
 15 אדרבה, הוא הרחיבה כך שתקיף סוגים שונים של ביטויים, שהמשותף
 16 להם הוא כי בעקבותיהם ידורבן הנמען, בכל דרך שהיא, לשלם" (פס' 5-6
 17 לפסה"ד)
- 18 יחד עם זאת, העובדות השונות בתביעות הנ"ל, הביאו לתוצאות שונות בפסקי הדין.
 19 בעניין ריטרסקי לעיל, קיבל בימ"ש את עמדת התובע שההודעות שנשלחו אליו מהוות
 20 פרסומת. זאת, מכיוון ששוכנע שמטרתן האמיתית למשוך את קוראי ההודעות ומקבלי
 21 ה"חינם", לרכוש את שירותי הנתבעת לשם קידום עסקיה ומטרותיה, שהן כמובן מטרות
 22 רווחיות. מנגד, בעניין מארק לעיל, דחה בימ"ש את התביעות, מכיוון שהתובעים לא עמדו
 23 בנטל המוטל עליהם להוכיח כי הנסיבות הנ"ל, מתקיימות גם במקרה שלפניו. בהמ"ש קבע
 24 כי התובעים ובכללם התובע דכאן, הסתפקו בהעלאת טענות כוללניות, גורפות וחסרות
 25 תימוכין כלשהם וביקשו שבית המשפט יסיק מעצם היותה של הנתבעת חברה מסחרית, כי
 26 המסר שנשלח על ידה הוא "דבר פרסומת", זאת על בסיס הנחה גרידא שהיא גורפת רווח.
 27 לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי בתביעה דנן התובע עמד בנטל המוטל עליו להוכיח
 28 שההודעה הראשונה שנשלחה אליו מהווה "דבר פרסומת"
- 29 **האם ניתנה הסכמת התובע לקבלת ההודעה הראשונה**
- 30 22. לטענת התובע, הוא מעולם לא נרשם לרשימת התפוצה של הנתבעת באמצעות הכתובת
 31 tairyt@gmail.com וקל וחומר שלא אישר לה משלוח הודעות פרסומיות לכתובת זו. (סעיף
 32 16 לכתב התביעה) יובהר שכל טענות התובעת לעניין מתן הסכמה, התייחסו להודעות האחרות
 33 ששלחה לכתובת הדוא"ל room103@gmail.com. לפיכך, אני מקבל את טענת התובע שלא
 34 נסתרה כי מעולם לא נתן את הסכמתו לקבלת ההודעה הראשונה ואני קובע כי מדובר בהודעה
 35 מפרה.

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

האם ניתנה הסכמת התובע לקבלת ההודעות השנייה והשלישית

1
2 23. לטענת התובע, ככל שהוא נרשם לאתר הנתבעת באמצעות הכתובת
3 room103@gmail.com, הרי שהדבר נעשה לפני 13 שנים ויודגש שאין בכך משום הודאתו
4 כי נתן הסכמתו לנתבעת לשלוח אליו הודעות פרסומיות לכתובת זו. אני דוחה את טענת
5 הנתבעת שלא הוכחה כי די בכך שהנתבע נרשם לאתר הנתבעת כדי להוכיח כי נתן הסכמתו
6 לקבלת דברי פרסומת מטעמה. הנתבעת לא הציגה שום מסמך בכתב לפיו בטרם משלוח
7 ההודעות לתובע היא קיבלה את הסכמתו המפורשת בכתב לכך.
8 24. במהלך הדיון בתביעה, (ש' 18-22 ע' 1 לפרוטוקול), העלה התובע טענות לעניין כשרותה של
9 הראייה שצורפה במסגרת סעיפים 3-4 לכתב ההגנה. לטענתו, המסמך מתיימר להיות "רשומה
10 מוסדית", אולם אינו עונה על התנאים שנקבעו לקבלתה, בין היתר לא ידוע מי הפיק אותה,
11 באיזה דרך ומה מקור נתונים אלו. מעיון במסמך הנ"ל לא מצאתי כי יש בו פרטים כלשהם
12 המלמדים על מתן הסכמה של התובע לקבלת הודעות מהנתבעת. לפיכך, מתייטר הצורך לדון
13 בסוגיה זו. לפיכך, אני קובע כי הנתבעת לא הוכיחה את טענתה כי התובע נתן את הסכמתו
14 לקבלת ההודעות השנייה והשלישית.

הודעות הנמען על סירובו לקבלת הודעות מהשולחת

15
16 25. גם לו נתן התובע הסכמתו מראש לקבלת ההודעות, הרי שבהתאם לס"ק ג' לעיל, הוא רשאי
17 בכל עת להודיע למפרסם על סירובו לקבל דברי פרסומת ולחזור בו מהסכמתו ככל שניתנה.
18 הנתבעת הודתה כי התובע שלח אליה 2 הודעות סירוב: האחת, לאחר משלוח ההודעה השנייה
19 והאחרת, לאחר משלוח ההודעה השלישית. התובע אף צירף לכתב התביעה אישורים על קבלת
20 הודעות הניתוק.

האם הייתה מוטלת חובה על התובע לפנות אל הנתבעת בהודעת ניתוק שלישית, בדרכים נוספות

21
22 26. אני דוחה את טענות הנתבעת, כי לאחר שהתובע קיבל 2 אישורים על ניתוקו מהשירות ולמרות
23 זאת נשלחו אליו הודעות נוספות, הייתה מוטלת עליו חובה לנסות להשיג את הנתבעת ולהודיע
24 לה על בקשת הניתוק בדרכים נוספות כגון: פנייה אל שירות הלקוחות. זאת מהנימוקים
25 שיפורט להלן;
26 **ראשית**, באופן עקרוני לא מוטלת על הנמען- התובע, חובת הקטנת הנזק באמצעות משלוח
27 הודעות הסרה, אם כי הדבר יכול להיכלל בין השיקולים להפחתת גובה הפיצוי. לעניין זה ראה
28 עניין גלסברג סעיף 28 להלן (סעיף י"ג לפסה"ד).
29 **שנית**, סבורני שהתובע יצא ידי חובתו, די והותר במשלוח 2 הודעות סירוב, עליהן אף קיבל
30 אישור ניתוק. קל וחומר שלא מוטלת עליו חובה נוספת- לצאת מגדרו ולנסות להשיג את
31 התובעת בדרכים נוספות, כדי לאפשר לה לתקן את מחדליה ולנתקו בפועל.
32 **שלישית**, אני דוחה את טענת הנתבעת שתמכה עמדתה בפסק דינה של כב' השופטת רקפת
33 סגל מוהר שניתן בת"ק (חד"ק) 13-10-640 **יוני לנדאו נ' או מול בע"מ** (30/03/14). עיינתי בכובד
34 ראש בפסק הדין. על כך כבר נאמר "אין הנדון דומה לראייה", שכן העובדות שם היו שונות
35 מהמקרה שלפנינו. המדובר היה בנמען-תובע, שהסכים מלכתחילה לקבלת הודעות מסרוונים

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

1 (sms), למכשיר הטלפון הנייד שלו ולאחר מכן ביקש את הסרתן. התובע בחר לשלוח הודעת-
 2 מסרון "הסר" לשולחת. דא עקא המסרון נשלח למספר טלפון קווי של בזק, כך שמלכתחילה
 3 ידע התובע היטב שאין כל סיכוי שמסרון הניתוק יגיע ליעדו-השולחת. זאת, להבדיל מהמקרה
 4 שלפנינו, בו התובע מכחיש מתן הסכמתו למשלוח הודעות הדוא"ל ואף טרח להקטין את
 5 נזקיו, באמצעות משלוח 2 הודעות ניתוק כדין, שקבלתן אף אושרה ע"י הנתבעת.
 6 **רביעית**, הנתבעת ביקשה להסתמך על פסק דין נוסף, שניתן מפי כב' השופט משה תדמור
 7 ברנשטיין בת"ק(ת"א) 57604-02-16 **אבידור ואח' נ' מרום ואח'** (22/10/16). אין בפסק דין זה,
 8 כדי להוכיח דבר למקרה שלפנינו. בדומה לעובדות פסק הדין הראשון, אליו הפנתה הנתבעת,
 9 גם בפסק הדין השני, היה מדובר במקרה בו היה ברור לתובעים כי הודעת "הסר" שנשלחה
 10 במסרון חוזר לשולחת, כשלה.

שיקולי בימ"ש בבואו לפסוק פיצויים בגין הפרת החוק

27.

11 "בבואם לפסוק פיצוי לדוגמה לפי סעיף 30א(י) לחוק התקשורת, על בתי המשפט
 12 לראות ברף העליון שהציב המחוקק – 1,000 ש"ח – נקודת מוצא, ממנה כמובן ניתן
 13 להפחית, במקרים המתאימים" (**רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון** פסקה י"ב
 14 (2004) (להלן עניין גלסברג))

15 "בבואו לקבוע את סכום הפיצוי מכוח סעיף 30א(י) לחוק, שומה על בית המשפט
 16 לשים לנגד עיניו את השיקולים המנויים בחוק שמטרתם להשיג את תכליותיו
 17 האמורות (אכיפה, הרתעה ועידוד הגשת תובענות יעילות), מצד אחד; ולוודא
 18 שהפיצוי לא יהיה מעבר לנדרש לצורך השגתן, מצד שני. הפיצוי נועד להכווין את
 19 התנהגות הנתבע באופן שפרסום עתידי במתכונת זו יהיה בלתי כדאי עבורו" (**רע"א**
 20 **1954/14 חזני נ' הנגבי** בפסקה 10 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן (2014) (להלן
 21 עניין חזני))

22 יש לכלול גם את התנהלות הנפגע-הנמען, בין השיקולים לקביעת גובה הפיצויים ראה
 23 **רע"א 1868/16 ישי רז נ' עופר האפרתי** (19/06/16), פס' ט"ז לפסק דינו של השופט
 24 רובינשטיין; עניין גלסברג, פסקה י"ג). יחד עם זאת, לבימ"ש מסור שיקול הדעת לפסוק
 25 בכל מקרה על פי נסיבותיו המסוימות. (עניין חזני, בפסקה 17 לפסק דינו של השופט פוגלמן).
 26 הציטוטים לעיל הובאו מהחלטתו של השופט רובינשטיין ברע"א 9162/16 **יוגב נ' הזנק**
 27 **להצלחה בע"מ** (05/11/17) (פסקה י' לפסה"ד)

טענת הנתבעת לשיהוי במשלוח מכתב הדרישה ע"י התובע

28. לא מצאתי כל דופי בכך שהתובע שלח לנתבעת מכתב דרישה לקבלת פיצוי כספי, בחלוף 6
 29 חודשים ממועד משלוח ההודעה האחרונה, סבורני כי מדובר בפרק זמן סביר בהחלט.

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

מן הכלל אל הפרט

29. בעת פסיקת הפיצויים לתובע על בימ"ש לקחת בחשבון את מכלול נסיבות התביעה, לרבות מספרן הכולל של ההודעות המפרות, מתוכן משלוח 7 הודעות מפרות, לאחר שהתובע טרח ושלח לנתבעת 2 הודעות "הסר" שקבלתן אושרה ע"י הנתבעת וכו' כמפורט להלן;

הפיצוי הראוי בגין משלוח ההודעה הראשונה

30. לעניין ההודעה הראשונה, העלתה הנתבעת טענת הגנה אחת בלבד לפיה אין מדובר בהודעת פרסומת אלא מתן הטבה חינמית בלבד. דחיתי טענה זו ונימוקי מפורטים בהרחבה בסעיפים 21-23 לעיל. הנתבעת לא טענה כי התובע נתן את הסכמתו למשלוח הודעות לכתובת אליה נשלחה ההודעה tairy@gmail.com. בנסיבות אלו אין לנתבעת טענת הגנה כלשהי לעניין משלוח ההודעה הראשונה. לפיכך, בגין הודעה זו, אני פוסק לתובע את הפיצוי החוקי המירבי בסך של 1,000 ₪. לא נעלמה ממני העובדה כי התובע לא שלח הודעת סירוב בגין משלוח הודעה זו, אך כפי שציינתי לעיל, לא הייתה מוטלת עליו חובה לעשות כן. אף לא ברור, האם התובע היה מגיש תביעה לו הסתפקה הנתבעת במשלוח הודעה זו בלבד.

הפיצוי הראוי בגין משלוח הודעות השנייה והשלישית

31. הנתבעת טענה כי הודעות אלו נשלחו אל התובע, לאחר שהביע הסכמתו לכך. התייחסות לטענות הצדדים, לעניין הודעות אלו ניתנה בסעיף 23 לעיל. לאחר שקילת מכלול הנסיבות, לרבות האפשרות, שהנתבעת לא הצליחה להוכיחה, שאכן ניתנה הסכמת התובע למשלוח ההודעות אם כי 6-7 שנים קודם למשלוחן, סבורני כי לצורך הרתעת הנתבעת, די בפסיקת סך של 650 ₪ בגין כל הודעה מפרה ובסה"כ 1,300 ₪.

הפיצוי הראוי בגין משלוח 7 ההודעות האחרונות

32. הנתבעת הודתה כי שלחה 7 הודעות נוספות לתובע, גם לאחר משלוח הודעות הניתוק מטעמו, אך תירצה זאת בכך, שעקב תקלה טכנית הניתוק בוצע רק כעבור מספר ימים. אני דוחה טענה סתמית זו שלא הוכחה. הנתבעת כלל לא טרחה להציג ראיה כלשהי להוכחתה כגון: חווי"ד מומחה של אחראית מערכות המחשוב אצלה וכו'. הנתבעת התרשלה כלפי התובע, אך לא סיפקה הסבר המניח את הדעת למחדליה. לטעמי, יישום המדיניות המשפטית הראויה, התואמת את כוונת המחוקק ורוח החוק, יבוא לידי ביטוי על ידי חיוב הנתבעת בתוצאות מחדליה וחיובה בתשלום הפיצוי המירבי לתובע בסך של 1,000 ₪ בגין כל אחת מ-7 ההודעות המפרות ובסה"כ 7,000 ₪.

סוף דבר

33. אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצויים בגין משלוח 10 ההודעות המפרות בסך כולל של 9,300 ₪ וכן החזר אגרת התביעה, בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל.
34. כמו כן, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע הוצאות משפט בסך של 600 ₪ ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 1,750 ₪, ככל שסכומים אלו, לא ישולמו במועד הר"מ, אזי יתווספו אליהם הפרשי הצמדה וריבית כחוק, החל מהיום ועד למועד התשלום המלא בפועל.

בית משפט השלום ברחובות

31 מרץ 2020

תא"מ 18-12-7493 ריטרסקי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ

1 לא מצאתי לנכון לפסוק לתובע פיצויי נוסף בגין נזקים לא ממוניים שלא הוכחו. מה גם
2 שבמישור העקרוני אין הצדקה לכפל פיצוי: האחד, ללא הוכחת נזק והשני, לאחר הוכחת נזק.

3
4 כל הסכומים שפסקתי לעיל, ישולמו בתוך 30 ימים מיום קבלת פסק הדין אצל ב"כ הנתבעת.
5
6

7 זכות ערעור על פסק הדין בתוך 45 ימים לבימ"ש מחוזי מרכז בלוד.
8

9 המזכירות תואיל להמציא את פסק הדין לתובע ולב"כ הנתבעת.
10

11 ניתן היום, ו' ניסן תש"פ, 31 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.
12

אייל דוד, רשם בכיר

13

14

